

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 020757 19 Кж 3
Бања Лука, 06.02.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог И.Ј., због стицаја кривичних дјела убиство у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. и лака тјелесна повреда из члана 155. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката Д.Т. из Б.Л., изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020757 18 К од 15.10.2019. године, у сједнице вијећа, одржаној дана 06.02.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог И.Ј. и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020757 18 К од 15.10.2019. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 020757 18 К од 15.10.2019. године, оглашен је кривим оптужени И.Ј., због стицаја кривичних дјела убиство у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које дјело му је, примјеном члана 39. став 1. тачка 2. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 2 (двје) године и лака тјелесна повреда из члана 155. став 1. КЗ РС, за које дјело му је, примјеном члана 39. став 1. тачка 4. КЗ РС, утврђена казна затвора у трајању од 2 (два) мјесеца, па је примјеном члана 42. став 1. тачка 2. КЗ РС, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 1 (један) мјесец. На основу одредбе члана 44. КЗ РС, у изречену јединствену казну затвора, урачунато је вријеме проведено у притвору од 28.05.2019. године до 05.07.2019. године и од 16.07.2019. године, па надаље. На основу одредбе члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оштећени Д.Д., са имовинскоравним захтјевом, упућен је на парницу. На основу одредбе члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 2. тачке а), е) и ж) ЗКП РС, оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у износу од 2.959,15 КМ и паушала у износу од 150,00 КМ, а све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења, те награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности, која висина ће бити одређена посебним рјешењем.

Против наведене пресуде, жалбу је, благовремено, изјавио бранилац оптуженог, адвокат Драган Толмирић из Бање Луке, због битне повреде одредаба

кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Аргументима изнесеним у образложењу жалбе, указује се на бројне облике битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), з), и) и к) ЗКП РС, те члана 311. став 2. ЗКП РС, тврдњом да је, у поступку доношења побијане пресуде повријеђено право на одбрану, да је пресуда заснована на незаконитим доказима, да је оптужба прекорачена, те да је изрека пресуде неразумљива и противријечна разлозима, а да су, у односу на одређене одлучне чињенице изостали разлози, првенствено они које се односе на оцјену противријечних доказа оптужбе и одбране, у смислу члана 307. став 4. ЗКП РС. Оспорава се и правилност оцјене доказа и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде, тврдњом да нема доказа да је оптужени починио кривично дјело убиство у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, на штету оштећеног Д.Д., па се на тим аргументима, као и онима у погледу правилне примјене закона, заснива тврдња о повреди Кривичног закона. У односу на кривично дјело лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, почињено на штету оштећеног Д.Б., садржана је тврдња, да је, након извршења овог дјела, ступио на снагу Кривични законик Републике Српске, који за исто кривично дјело, прописано одредбом члана 131. тог закона, предвиђа (у ставу 3.) да се гоњење предузима по приједлогу оштећеног, а да се оштећени Д.Б., у истрази и на главном претресу, изричито изјаснио да не тражи кривично гоњење.

Одговор на жалбу није поднесен.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе, изнесени у прилог тврдњи о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, чињенични опис радњи извршења на штету оштећеног Д.Д., онако како је дат у изреци побијане пресуде, потпуно је јасан и садржи опис реалне дјелатности оптуженог, који одређује његов психички однос према дјелу у цјелини, дакле и према посљедици, и у том чињеничном опису јасно су уграђени елементи свјести и воље (евентуални умишљај), што све заједно дефинише битне елементе бића кривичног дјела убиство у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, а у односу на оштећеног Д.Б., битне елементе бића кривичног дјела лака тјелесна повреда из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, за која је оптужени том пресудом оглашени кривим. Овако конципирана изрека, у свему је усклађена са разлозима датим у образложењу побијане пресуде о свим одлучним чињеницама, на којима је заснован закључак о кривици оптуженог. Ради тога су неосновани аргументи из жалбе, у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде неразумљива и притивријечна разлозима, те да су изостали разлози о одлучним чињеницама и тиме захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Надаље, начин на који су образложени разлози у побијаној пресуди, у оцјени вјеродостојности противријечних исказа свједока Д.Д., Д.Б., Ж.Д. и Н.Д., те исказа оптуженог, у смислу одредбе члана 304. став 7. истог ЗКП РС, обзиром на садржај анализе тих доказа и њихове оцјене, појединачно и у међусобној повезаности, како то обавезује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, не даје основа за жалбене тврдње о изостанку разлога у тој оцјени и тиме изостанку разлога о одлучним чињеницама, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Осим тога, у датој оцјени наведених исказа свједока, исказа оптуженог и материјалних доказа спроведених на главном претресу, првенствено налаза вјештака медицинске струке (о врсти и тежини повреда, те средства и локације повређивања оштећених) и машинске струке (средства повређивања у односу на оштећења одјевних предмета оштећених), а затим чињенице да су сви доказни приједлози одбране прихваћени, нема основа за тврдње да је фаворизована тужилачка страна у поступку, у оквиру принципа једнакости из одредбе члана 14. ЗКП РС, и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Надаље, у оквиру жалбеног основа битне повреда одредаба кривичног поступка, у жалби је наведена и повреда члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС. Међутим, аргументима није конкретизовано у чему је оптужба прекорачена, па када се цијени да је првостепени суд, изреком побијане пресуде у потпуности прихватио чињенични опис радњи из диспозитива оптужнице за оба дјела извршена у стицају, онда нема повреде идентитета оптужбе и пресуде, у смислу одредбе члана 294. став 1. ЗКП РС, па тиме ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС.

Нису основани аргументи из жалбе, у прилог тврдњи да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Приговори из жалбе, да је медицинско вјештачење извршено на основу наредби тужиоца које нису потписане, да су та вјештачења повјерена одговарајућим установама и то Заводу за ... РС, а не вјештаку из те установе, др Ж.К., који је у потпису налаза и мишљења, као резултата вјештачења у тим установама, и да су тиме ти докази незаконити, су без основа. У вези са тим приговорима, које је одбрана изнијела на главном претресу, оспоравајући законитост тих доказа, а након извршеног увида у списе Кпп предмете првостепеног суда (са бројевима наведеним на страни 19. пасус 2.), те дописа Завода и појашњењима вјештака у вези са начином вјештачења и формалним садржајем налаза (од меморандума, до потписа налаза и попутног акта директора установе), побијана пресуда је дала разлоге (страна 12.), које овај суд прихвата, као ваљане, и подносиоца жалбе упућује на те разлоге. На исти начин, обзиром на суштину приговора, овај суд оцјењује и приговоре жалбе, са аспекта законитости налаза и мишљења о вјештачењу одјевних предмета оштећених, по вјештаку М.Н. и вјештачењу трагова биолошког поријекла (крви) са гардеробе оштећених, по вјештаку Б.С., извршених у МУП РС, КТЦ Б.Л., као неосноване.

Овај суд је испитао и приговоре изнесене у жалби, којима се оспорава правилност утврђења одлучних чињеница и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде, налазећи да ти приговори нису основани.

Првостепени суд је, у образложењу побијане пресуде, изведене доказе цијенио појединачно и у вези са другим доказима, на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, и на таквој оцјени извео правилне закључке о свим одлучним чињеницама, који се аргументима из жалбе браниоца оптуженог не могу довести у сумњу. У том смислу, цјелокупна активност оптуженог у извршењу дјела из изреке побијане пресуде, заснована је на потпуно и правилно утврђеним одлучним чињеницама. За то је суд имао реално упориште у исказима свједока, оштећених, као непосредних учесника критичног догађаја, те других очевидаца (Н.Д. и Ж.Д.), као и резултатима вјештачења, извршених у складу са одговарајућим наредбама.

За другачије закључке и то оне за које се залаже жалба, нема основа у проведеним доказима, па тиме ни основа за приговоре, којима се оспорава правилност утврђења чињеничног стања.

Анализом и оцјеном спроведених доказа, првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање и извео правилан закључак да је оптужени, критичног дана, на начин описан у изреци побијане пресуде, на штету Д.Д., починио кривично дјело убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС, а Д.Б. кривично дјело лака тјелесна повреда из члана 156. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Такав закључак је резултат правилне оцјене, исказа свједока оштећених Д.Д. и Д.Б., који су међусобно сагласни у одлучним чињеницама, како у погледу саме динамике критичног догађаја, која је временски и просторно непосредно предходила дјелу, тако и у погледу локације и средства повређивања, описујући карактеристике тог средства, на идентичан начин у битноме, а што је све и потврђено видео снимком надзорних камера. У погледу описа средства повређивања, искази свједока, оштећених Д.Д. („бодач са сјекачем, са два или три сјечива“) и Д.Б. („радило се о средству са двије или три оштрице), потврђени су исказима свједока Н.Д., таксисте који је критични догађај посматрао и оштећеног превезао до болнице („боксер на којем је била нека оштрица“), а имају и објективну потврду у налазу вјештака медицинске струке др Ж.К., који повреде код оштећеног Д.Д., у предјелу груди (поред повреда у предјелу леђа, лијеве надлактице и лакта, те посјекотине у чеоној регији главе), квалификује као тешке тјелесне повреде опасне по живот, да је убодна рана у предјелу лијевог грудног мишића (дубине 5 цм), настала дјеловањем „неког шиљастог и оштрог“ предмета, те резултатима вјештачења оштећења одјеће оштећеног Д., која су према налазу вјештака М.Н., настала употребом предмета са једнократном оштрицом, да су трагови сјечења настали дјеловањем оштрице а трагови кидања, настали тупим дијелом повредног средстава.

Слиједом наведеног, без основа су аргументи из жалбе, којима се, у односу на средство повређивања, оспорава правилност утврђења побијане пресуде да се ради о „оружју са једностраном оштрицом“, тврдњом да средство повређивања, у конкретном случају, има карактер „оруђа“. Ово посебно када се има у виду одредба члана 3. Закона о оружју и муницији (који је важио у вријеме извршења дјела), у којем је прописано да се оружјем, у смислу тачке е) цитиране одредбе, сматрају предмети којима је напад основна намјена (боксер, бодеж и други предмети).

Цијенећи наведено, без основа су аргументи из жалбе, којима се, у оквиру чињеничне основе побијане пресуде, оспорава правилност утврђења средства повређивања, тврдњом да је оптужени повреде нанио кључем, у „самоодбрани“, као и они којима се, са аспекта локације повређивања и посљедице, тврди да није дошло до повреде виталних органа, чиме се, у коначном, оспорава правилност закључка у погледу психичког односа оптуженог према дјелу у цјелини и тиме правилност и ваљаност разлога побијане пресуде да је оптужени, у односу на кривично дјело убиство у покушају поступао са евентуалним умишљајем (био свјестан дјела и пристао на наступање посљедице).

Цијенећи наведено, чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог, описане у изреци побијане пресуде, правилно су квалификоване као кривично дјело убиство у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС и лака тјелесна повреда из члана 155. став 1. КЗ РС.

У односу на кривично дјело лаке тјелесне повреде из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, извршено на штету оштећеног Д.Б., без основа жалба указује да се гоњење за основни облик тог дјела предузима по приједлогу оштећеног и да се оштећени Д.Б., у истрази и на главном претресу, изричито изјаснио да не тражи кривично гоњење, јер је побијаном пресудом оптужени оглашен кривим за квалификовани облик тог дјела (став 2.), тако да са аспекта кривичног гоњења, није од утицаја приједлог оштећеног.

Овај суд је испитао правилност и законитост побијане пресуде у одлуци о кривичној санкцији, у смислу одредбе члана 322. ЗКП РС. Наиме, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, у складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, правилно је првостепени суд утврдио све околности од значаја за висину казне, и о томе дао ваљано образложене разлоге у побијаној пресуди.

У тој оцјени околности, правилан значај је дат утврђеним олакшавајућим околностима, које су, у својој укупности, оцјењене као особито олакшавајуће, а посебно да оптужени није осуђиван и да се ради о покушају и те околности оправдавају ублажавање казне затвора испод границе прописане законом за кривично дјело убиство из члана 148. став 1. КЗ РС (казна затвора најмање 5 година). Слиједом тога, је казна затвора за то дјело ублажена до оне границе коју је оцјенио првостепени суд, као потребну мјеру казне и утврдио казну затвора у трајању од 2 (двije) године, а за кривично дјело лака тјелесна повреда из члана 155. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, утврдио казну затвора у трајању од 2 (два) мјесеца, тако да је јединствена казна затвора од 2 (двije) године и 1 (један) мјесец, потребна мјера казне и у сразмјери је са степеном кривичне одговорности оптуженог, те представља нужну и потребну мјеру казне, којом ће се остварити сврха кажњавања, прописана одредбом члана 28. КЗ РС.

Из наведених разлога и на основу одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић